

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra i 61 abstencions.

I votem, ara, les esmenes signades per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem ara el text del dictamen conjunt, per tant, votem tota la resta del text del dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i a la família ha estat aprovat per 69 vots a favor i 64 vots en contra.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament han estat posposats per una propera sessió plenària els debats dels punts números 4 i 5 de l'ordre del dia, que són el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei de vegueries, i el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Projecte de Llei

d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 200-00094/08)

Passem, doncs, al sisè punt de l'ordre del dia, que és la tramitació en lectura única del Projecte de Llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única, per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única.

Algun grup parlamentari vol intervenir?, algun diputat o diputada vol intervenir? *(Pausa.)* Doncs, si no és així, procedim a la votació. S'entén que els vots afirmatius estan a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Començà la votació.

Queda aprovada, aquesta tramitació en lectura única, per 69 vots a favor i 64 en contra.

Procedim, ara, al debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat i tot seguit el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(Pausa.)

Fitxer 11

Honorable conseller, pot començar, sí.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és un honor comparèixer davant de la cambra per presentar el projecte de llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'IRPF.

Aquest projecte de llei forma part –de fet, és el darrer dels components– del paquet de mesures que conformen el pla d'austeritat que ha adoptat el Govern per tal de reduir el dèficit públic de l'any 2010.

Com saben, aquest paquet de mesures, aquest pla d'austeritat, consta de tres blocs. El primer és el decret llei que va aprovar el Govern el dia 29 de maig i que va ser posteriorment convalidat en aquesta cambra. El segon és l'acord de govern del dia 1 de juny, integrat per un conjunt de mesures relatives a diferents accions de govern, tendents totes elles a la reducció del dèficit públic. I el tercer és aquest projecte de llei.

En conjunt, tot aquest paquet de mesures ha de permetre reduir el dèficit públic per a l'any 2010 fins a un 2,4 per cent del PIB, fet que suposarà una reducció d'una xifra de 1.670 milions d'euros; el dèficit quedarà en un import entorn de 4.700 milions d'euros.

Al fer-ho, al presentar avui aquest projecte de llei, estem complint un compromís assumit pel Govern. En el moment mateix en què el Govern va acordar aquelles altres mesures –vostès ho recordaran– va comprometre's també a presentar aquest projecte de llei. De fet, es va comprometre que el mateix Govern l'aprovaria abans d'acabar, de concloure el mes de juny; així es va fer, dins del mes de juny va ser tramitat al Parlament, i avui complim amb el tràmit parlamentari de la seva aprovació, si així ho considera aquesta cambra.

És un projecte de llei d'article únic, com ja s'ha dit, i d'una disposició final.

L'article únic el que fa és modificar la tarifa autonòmica de l'IRPF, passant-la de quatre a sis trams, creant dos nous trams, un per a les rendes superiors a 120.000 euros, al qual s'aplicarà un tipus marginal dos punts superior al que s'aplicava fins ara, el 23,5 per cent, i un segon tram, a partir de 175.000 euros, al qual s'aplicarà un tipus marginal quatre punts superior a l'actual, és a dir, del 25,5 per cent. Naturalment, això és per la part que correspon a la tarifa autonòmica; l'IRPF total serà el resultat de sumar aquesta tarifa autonòmica al que es desprengui de la tarifa estatal, que de moment continua invariada.

El projecte de llei, per tant, el que conté és, de nou, els tres primers trams, aquests queden exactament tal com estaven, amb els mateixos intervals de renda i els mateixos tipus marginals; el quart tram experimenta una modificació, no pel que fa al tipus impositiu sinó per l'interval, perquè fins ara era l'interval totes les rendes superiors als cinquanta –i escaig– mil euros, i a partir d'ara és d'aquestes rendes fins a 120.000 euros, de manera que experimenta aquesta modificació; el cinquè tram, que és nou, és per a les rendes de 120 a 175.000 euros, i aquí el tipus marginal és el 23,5 per cent, i el sisè tram, com abans he dit, és per a les rendes superiors a 175.000 euros, i aquí el tipus marginal serà del 25,5 per cent. Aquest és el contingut d'aquest article únic, que com veuen és un contingut molt important però també molt elemental.

Després hi ha una disposició final, com he dit; una disposició final que preveu l'entrada en vigor l'1 de gener de l'any 2011, de manera que aquest és un projecte de llei, lògicament, i aquí els canvis en l'impost de la renda no es poden fer amb efectes retroactius, de manera que serà per a les rendes meritades a partir de l'any 2011.

L'impacte econòmic d'aquesta modificació és un impacte limitat, des del punt de vista recaptatori; afecta 19.700 contribuents, vol dir un 0,6 del total dels contribuents: 11.512 per sobre de 120.000 euros i per sota de 175, i 8.188 contribuents per sobre dels 175.000 euros, de manera que afectarà menys de 20.000 contribuents. I la recaptació esperada –és evident que aquí estem parlant d'estimacions, de manera que haurem d'esperar a veure com evoluciona realment la renda l'any que ve; ens agradaria que fos superior a aquesta xifra, no per un augment de la pressió fiscal sinó perquè vol dir que les coses van millor– en aquests moments l'estimem en una xifra entorn de 75 milions d'euros, que voldria dir entorn també d'una mica més d'un 1 per cent de la recaptació global que avui suposa aquest impost per la part autonòmica.

Vol dir això, senyores i senyors diputats, que sent un fet important –ara m'hi referiré–, des de diferents punts de vista, és evident que la seva incidència recaptatòria, la seva incidència quantitativa és limitada, suposa un augment de la pressió fiscal del 0,0375 per cent, de manera que..., naturalment tothom pot dir el que vulgui però aquells que pretenguin que amb aquest impost de la renda el que es fa és augmentar d'una manera desaforada la pressió fiscal poden fer-ho servir si això els serveix per fer focs artificials, però evidentment no correspon en absolut a la realitat.

És una reforma de l'impost de la renda de les persones físiques necessària, és justa; és convenient que, en el moment en què fem un pla d'austeritat que fa que col·lectius importants hagin d'ajustar les seves possibilitats en termes de capacitat fiscal, ho facin també aquells contribuents que tenen una elevada capacitat fiscal. Jo crec que ells en són conscients perfectament. De manera que és bo que es faci això. I això no per cap mena d'afany revengista, allò de dir: «No, anem a "disfrutar" fent pagar més els més rics», no; simplement perquè els sacrificis són acceptats si es veu que són justos i que tothom fa la part que li correspon.

De manera que és justa, aquesta reforma, és moderada fiscalment –no cal que ho digui, acabo de donar les dades, em sembla que ho demostren clarament–, i té, com he dit, un impacte recaptatori limitat. Vull dir amb això que l'esforç fonamental de reducció del dèficit públic, per a l'any que ve i per a aquest any, es fa sobretot en termes de reducció de la despesa: dels 1.670 milions en què reduïm el dèficit públic

aquest any, 100, és a dir, una mica més del 5 per cent, són deguts a l'increment d'alguns tributs; la resta, 1.570, són deguts a reducció de la despesa, de manera que té un impacte limitat.

I finalment voldria assenyalar que aquesta mesura, que la vam adoptar abans que ningú, marca el camí que estan seguint ja la majoria d'altres comunitats autònomes i que probablement –probablement, aquí jo naturalment no puc comprometre'm per altres governs–, probablement seguirà l'Estat.

Ho vam dir quan vam presentar aquest compromís. És a dir, quan vam fer la roda de premsa presentant el projecte de llei..., el decret llei, el dia 29 de maig, no?, ja vam dir-ho: «Ara farem això, ho presentarem, i de nou ens tocarà fer aquest paper de precursors», que és un paper que ens ha d'emplenar d'orgull, encara que de vegades té les seves incomoditats, com vostès saben. Quan un ha d'obrir camí, doncs, es troba obligat a fer camí allà on no n'hi havia, de manera que de vegades ha de vèncer obstacles, no?, ha de prendre mesures que exigeixen una certa valentia, un cert coratge, una certa incomoditat. Però és el nostre paper i estem molt orgullosos de fer-lo.

De fet, amb això també serem precursors, haurem obert un camí; un camí que és un camí de fer el que s'ha de fer en un moment de crisi, també de fer ús, sense por, de la nostra autonomia. Per això volem tenir autonomia fiscal! No per apujar els impostos, escolti'm, Déu me'n guard; per utilitzar-la: de vegades apujant-los, de vegades abaixant-los, de vegades modificant-los, de vegades fent determinades polítiques. Per això la volem, l'autonomia; no per repetir mimèticament allò que fa tothom, ni actuar només al dictat de l'Estat. Per això la volem.

Ho hem fet. Després que nosaltres ho féssim, hi ha hagut ja quatre comunitats autònomes que han adoptat mesures en aquest sentit, efectives: dues d'elles ja aprovades, perquè ho han fet per una via més ràpida, no?, que nosaltres, i dues en curs d'aprovació, en la seva tramitació. Altres ho han anunciat. De manera que crec que aquesta vegada, com els ho diria?, amb menys riscos que el 29 de maig, podem dir que aquest camí continuarà –aquest camí continuarà. Altres comunitats autònomes ho faran. Els governs que segueixin després d'aquest Govern, siguin del color que

siguin, sempre al servei de la institució, sens dubte, es trobaran, ja, que hem obert una porta que ells seguiran utilitzant; és a dir, utilitzar els instruments que tenim per fer possibles polítiques fiscals diferents, ara aquesta, ara l'altra, apujar les tarifes, no apujar-les. I fer-ho sempre amb moderació, els recomano, als que ens segueixin, siguin del nostre partit, del meu, d'un altre, del de més enllà, sempre al servei de la institució, amb moderació, per al servei d'uns objectius. I ja els ho deia, i el Govern de l'Estat és probable que ho faci. Aquí el que podem parlar és naturalment de les informacions que han anat apareixent, i aparentment la via que podrà seguir el Govern de l'Estat serà aquesta.

De manera que és per totes aquestes raons que jo crec que podem dir avui, al presentar aquest projecte de llei, modest, que estem donant un pas important en el terreny de l'autonomia fiscal.

I naturalment invito tots els grups de la cambra que així ho reconeixin i que donin el suport que el Govern creu que seria lògic obtenir a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Poden fixar posició els grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... De fet, la primera cosa que vull fer aquí, conseller, és reconèixer... Jo tenia els meus dubtes, i ho recordaran vostès, en una intervenció anterior meua, que vostès finalment acabessin portant aquest projecte de llei amb temps per ésser tramitat. *Noblesse oblige*, la primera cosa que jo els reconec: vostès l'han presentat, i avui tenim aquest debat. Recordo, a més, una polèmica amb els diputats d'Iniciativa en aquest sentit, eh?; després m'hi referiré des d'un altre punt de vista.

Però vostès han presentat aquest projecte de llei, i naturalment jo ho reconec, i no tenim res més a dir al respecte, excepte que no acabem de compartir aquesta fórmula,

saben?, per aquest tipus de tràmit –aquest tipus de tràmit–, en lectura única, sense que això es pugui discutir amb profunditat. I no és la primera vegada, no és la segona, no és la tercera. Però, en definitiva, vostès han cregut que tenien un compromís, ho presenten aquí i avui anirem al cor de l'assumpte.

Dita la primera qüestió, el conseller ha fet una primera referència al que entenc jo..., o al que creia, perquè després del que ens ha dit la veritat és que m'ha sorprès un pèl i ja no n'estic tan segur, al que jo creia que era l'element clau, i així a més ho parla el projecte de llei, que és la greu situació de les finances públiques a Catalunya. De fet, el seu projecte de llei comença així, diu: «Escolti'm, això està tan malament que hem de, inevitablement, presentar un projecte d'aquestes característiques.» La veritat és que després la intervenció del conseller no exactament s'ajusta a aquest contingut, però la idea era aquesta.

I és veritat. I nosaltres ens sentim, clar que sí, solidaris amb les dificultats que les finances de Catalunya estan patint en aquest moment. És clar que sí. Més enllà encara, ens inquieten profundament les noves dades: de gener a maig, un increment – un increment– del 18,2 per cent del dèficit, i estem situats ja a 2.160 milions d'euros de dèficit. Per tant, manifestem la nostra inquietud per les finances; compartim, doncs, la pressió, indiscutiblement, que ha de patir el Govern a l'hora de fer front a aquesta situació, i, doncs, desitgem que això canviï.

I vostès han escollit un camí perquè això canviï que és al que també avui ha fet referència el conseller, que és les retallades, etcètera, que nosaltres no vàrem compartir, eh? I no ho vàrem compartir especialment per dues raons: perquè ens semblaven injustes algunes de les mesures, u, i perquè no compartíem l'increment dels impostos al conjunt de la ciutadania.

Ho dic perquè constantment..., encara ahir, en una comissió que tinc l'honor de presidir, encara, una consellera tornava a referir-se a aquesta qüestió, i diu: «Escolti, com és possible...?» Doncs, és possible per això, perquè nosaltres no estàvem d'acord amb el tractament que vostès donen a les pensions i amb el tractament universal que vostès apliquen a la retallada, que la volíem selectiva... *(Pausa.)* Sí, el Govern –el Govern–, clar que sí, qui l'ha d'aplicar? La retallada, la congelació de

pensions, la congelació... (*Pausa.*) Sí, home, sí, la congelació, per l'amor de Déu. Amb els efectes que això té aquí i les retallades en l'àmbit funcional. Per això allà..., per això allà vàrem ser crítics, però, finalment, per la situació de correlació de forces, ens vàrem abstenir. I aquí ja els teníem a vostès per fer aquest paper. Aquesta és la diferència. I això vull que s'entengui. O sigui, no és res més que això. Allà –allà– érem imprescindibles i aquí ja els teníem a vostès per fer aquest paper.

Fitxer 12

Dit això, aleshores anem al moll de l'os: ens convé veritablement un increment d'impostos en aquest moment, sí o no? Doncs, el conseller Castells ens dóna una miqueta l'expressió. El conseller Castells –fixeu-vos què ens ha dit avui el conseller Castells–, diu: «escolti'm, no serà per impacte recaptatori» –diu– «perquè, en definitiva, estem parlant de l'any 2012 –2012– i estem parlant de 75 milions d'euros; i afegeix, diu: «que ningú digui –i jo no seré el qui ho diu– que aquí estem accentuant la pressió fiscal perquè és del 0,0013; evidentment, no hi ha més increment de pressió fiscal.»

Doncs, si la situació de les finances públiques és tan greu, el dèficit progressa com progressa. El tenim on el tenim, i vostès endeguen una mesura d'increment d'impostos en l'àmbit de l'IRPF que comportarà, per a l'any 2012, 75 milions d'euros... A què ve? A què ve això? Si això és així, aquest és el moll de l'os del debat. Ja sé que, malauradament, quan estiguem després en el debat sortiran altres coses que aquest modest portaveu ni haurà dit. Però, de veritat, diputats, aquest és el debat? Si veritablement la situació és tan crítica com és, les finances estan malmeses com estan, hem d'anar a un increment d'impostos que d'alguna manera ajudi, però li treu tota la rellevància el conseller tot dient: «No pateixi, això és 2012, no es més pressió fiscal i són 75 milions d'euros per al 2012.» A què ve això?

Quan hi han arguments –els coneguts, a més, i presentats pel conseller Castells, tantes vegades– que, home, en època de crisi no convé incrementar els impostos. I encara una línia que jo recordo haver vist amb molta satisfacció. Ni convé incrementar els impostos, ni convé ser els primers, ni convé que això s'estengui, ni convé, en l'àmbit de renda precisament en part de rendes de capital per com són de volàtils, no

ens convé donar aquesta passa. I *donde dije digo, digo Diego*. I avui, a més, el conseller Castells, a més, presumia de tenir el coratge suficient per ser abanderat de tothom. Home, no cal! D'allò que no volíem fer fa un mes, no cal que ara siguem abanderats de res. Fa un mes no volíem fer això. És més, crèiem que no era el que convenia fer, i alertàvem sobre aquesta situació. I dèiem: «Com farem això si probablement l'Estat no ho farà?» I avui diu: «Potser sí, potser no». De què hem de ser abanderats? Nosaltres seguim pensant que introdueix un element distorsionador en un moment d'estancament per les retallades, i aquest increment d'impostos, que significa poc per a la recaptació de caràcter immediat, zero, i per a l'any 2012, 75 milions, a què ve això? A què ve? Per què jugar una carta d'aquestes característiques que no implica res?

Doncs, el conseller Castells n'ha donat una explicació. Per exemplaritzar. Exemplaritzar què? Què? no, no. No és per exemplaritzar, és, senzillament, per tenir la cobertura política i ideològica dels grups a l'esquerra del Partit Socialista de Catalunya. Punt i final. I això s'ha de dir. No ho diu, no, no. Això no és. Exactament és això. En aprovar les retallades salvaven vostès l'ànima i salvaven vostès la consciència, quan, a més, anunciaven un increment d'impostos per als rics. I allò que no passava pel cap ni del conseller ni de seu equip econòmic –saludem ara que el veiem, el senyor Martí Carnicer, secretari general del departament; sigui vostè benvingut a aquesta cambra, senyor Martí Carnicer–, allò que no passava ni pel conseller ni per l'equip del Govern va haver d'acceptar-se a la pressió de republicans –i de la gent d'Iniciativa– perquè ens rics pagarien més i així, d'aquella manera, podríem aprovar la retallada que anava en contra del que vostès pensaven i volien. I aquest és el debat de fons.

Per cert, un debat petit; és un debat petit, però és un debat que és la veritat. I, aleshores, home, doncs si nosaltres no compartim aquesta voluntat d'explicar això com a exemplaritzador, com que així veuran que els rics paguen més, tindrem el coratge de ser bandera a la resta de les comunitats autònomes a canvi de generar aquesta sensació que aquí hem incrementat els impostos, per amagar que sí que hem incrementat els impostos per a tothom, clar que sí, a transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Impostos indirectes que paga tothom –tothom– i a canvi de,

justament, la premissa major que és acceptar aquest increment d'impostos –en contra de la línia que en època de crisi no convé incrementar els impostos– fem l'aparador i la retòrica i així castiguem els rics, l'any 2012, amb 75 milions d'euros, si les coses no van malament.

Doncs, aquesta hipocresia política nosaltres no la compartim. I hem vingut a aquest faristol a dir-ho amb modèstia. Fixi's que nosaltres no estem tenint avui un debat que «si paguen els rics, si no han de pagar, si nosaltres volem que paguin». No, no. Tenim un altre tipus de debat. Després vostès tindran la llibertat de dir el que vulguin, només faltaria. Però tenim un altre tipus de debat que és: «Calia, per la retallada, anunciar aquesta mesura per a l'any 2012 amb l'impacte que tindrà, després de la crisi que tenen les finances públiques, si no hagués estat per compensar de manera decidida els republicans i la gent d'Iniciativa per Catalunya?» No, no calia. I el «no calia» hauria estat en consonància perfecta amb la línia doctrinal del conseller Castells amb el qual, jo aquesta línia doctrinal, la creia.

És una línia doctrinal que impugna l'increment d'impostos? Doncs, no. No, si naturalment els impostos haurem d'incrementar-los quan convingui. És que vostè no està per incrementar, en moments determinats, els impostos? Doncs, ja arribarà el moment de fer-ho probablement.

Vostè què sap?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

El que segurament no podrà incrementar-los –acabo, president– segur que és vostè, li ho asseguro. Vostè sí que no els podrà incrementar ni no incrementar. Però, del proper Govern, vostè què sap? Vostè sí que no ho farà, ja li ho asseguro jo. Ara, del proper Govern, vostè què sap, si es veurà obligat o no a incrementar impostos? Perquè el que li volem dir és que el que estem discutint aquí és d'una mesura concreta, no d'una filosofia que jo defenso de moderació fiscal, naturalment que sí. Però la moderació fiscal no vol dir que, en un moment determinat, veiem quina és

l'actualització concreta d'un impost determinat. No hi ha un dogmatisme sobre aquesta qüestió. I a vostès els interessa veure que nosaltres tenim un dogmatisme tancat per fer que tothom no pagui impostos. No, no, no. Nosaltres volem una economia on els impostos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...no frenin l'activitat econòmica. Acabo, president, immediatament. I això és el que hem vingut a defensar. Per aquesta raó –i perquè no acaben d'entendre els arguments que avui ens ha presentat el conseller Castells; naturalment, amb el dret està de presentar-los– nosaltres els anunciem que votarem en contra d'aquest projecte de llei presentat pel Govern a aquesta cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Rocio Martínez-Sampere del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula. *(Pausa.)*

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies president, conseller, senyor Martí Carnicer, jo també el saludo, senyores diputades i senyors diputats. La discussió que se'ns planteja amb el projecte de llei que ens presenta el Govern es podria dirimir en dos camins diferents. El primer és un camí que ha estat molt recurrent en aquesta legislatura i que jo diria que és un debat enquistat. Amb això no vull dir que no sigui un debat important. És més, importantíssim. Però sí que és un debat enquistat que és un debat ideològic sobre la imposició i que, més o menys, el que fa és que, davant qualsevol figura impositiva que hem discutit en aquesta legislatura, hi han dues posicions molt reconegudes. La dreta que diu: «Vull abaixar els impostos passi el que passi, siguin quins siguin» i sempre els deslliga de la contraprestació dels impostos, que és la despesa pública, i les esquerres el que diem és que la imposició és un instrument central de la nostra política econòmica –hi veiem sentit, amb més o menys intensitat, això també és cert, i

amb diferents matisos— a abaixar-los, a apujar-los, a modificar-los depèn de qui se'n beneficiï, depèn del context econòmic i, sobretot, lligant-ho a la despesa pública perquè els impostos i aquesta despesa que permeten són la base sobre la qual es poden articular les polítiques de benestar per a la societat que nosaltres volem.

Jo insisteixo que aquest debat general, ideològic sobre la fiscalitat, és important; és molt important, i hem de tenir en totes les ocasions que facin falta, però és un debat amb posicions molt conegudes, que ja s'han fet explícites en reiterades ocasions al llarg d'aquesta legislatura i —si m'ho permeten— crec que avui no és el debat més fructífer ni el debat més pertinent. I per tant, jo començo també agraint-li, senyor Teixidó, que vostè no hagi escollit aquesta direcció per discutir el projecte de llei que avui efectivament ens presenta aquest Govern. Hi insisteixo, no perquè no sigui important l'altra discussió —que ho és i molt— simplement perquè crec que no és la més pertinent per al projecte de llei que avui ens ocupa, i jo li ho reconec.

La segona direcció que a mi em sembla —hi insisteixo—, no més interessant però sí més pertinent, és situar el debat d'aquest projecte de llei en el context que s'emmarca, que és el Pla d'austeritat del Govern de Catalunya davant la crisi econòmica. Per poder tenir una discussió serena, no sobre la necessitat d'austeritat, que avui és un imponderable, sinó sobre el repartiment dels sacrificis derivats d'aquesta austeritat cap a responsabilitat que els estem demanant als ciutadans de Catalunya.

Aquest projecte de llei s'ha d'entendre —ho ha explicat molt bé el conseller Castells— com una pota més d'un pla conjunt d'austeritat que es va presentar i va ser aprovat pel Govern el passat 1 de juny. Un pla que permet estalviar 1.670 milions d'euros, des de juny fins a finals d'aquest any 2010, i gràcies a aquest esforç importantíssim, el Govern preveu situar el dèficit per a l'exercici 2010 en el 2,4 per cent del PIB, tal com preveu el Pla de reequilibri financer que ha presentat la Generalitat al Consell de Política Fiscal i Financera.

Són, per tant, mesures preses per fer front a un objectiu excepcional, fruit del context econòmic i financer en què es veu immersa, no Catalunya, sinó tot Europa. Aquesta és la realitat i, per tant, aquesta és la veritat. No són mesures —cap d'elles— que haguéssim pres en un context de normalitat i, jo crec que, com a tal, les hem

d'analitzar. Perquè la resta de la banda que vingui seria, simplement, fer demagògia. I, per tant, jo hi insisteixo un cop més, la discussió que a nosaltres avui ens sembla rellevant és veure si davant d'aquestes mesures d'austeritat, necessàries, difícils de prendre –però necessàries– que demanen sacrificis, aquests sacrificis els volem concentrar tots a retallar la despesa i els sous dels treballadors públics o volem també concentrar una part d'aquest sacrificis per la banda dels ingressos?, demanant un esforç addicional a aquells que més tenen. Volem fer-ho així? Vostès, clarament, no ho volen. Però nosaltres, des de la banda esquerra de l'hemicicle, clarament sí que ho volem. Perquè –vostè no estarà d'acord amb mi–, però jo considero que ho volem per una qüestió..., exemplificant? No ho sé. De justícia, segur. De justícia, segur; és així de clar.

Si nosaltres repartim les càrregues de la crisi entre tots, sabem que molts d'aquells que menys s'ho mereixen com els aturats ja les estan pagant de manera desproporcionada, no té sentit que aquest esforç compartit que li estem demanat a tothom tingui també en compte criteris de justícia tributària? Nosaltres entenem que sí que té sentit. I no té sentit que aquest esforç sigui superior per part dels ciutadans i ciutadanes que tenen més capacitat econòmica? Nosaltres creiem que sí, que té tot el sentit del món. Perquè, si no, el missatge que li estem fent arribar a la gent és «que pagui tothom, però que aquells que més tenen, no». I nosaltres creiem que aquest és un missatge completament erroni i que, en aquests moments, no es pot donar –bé, ni en aquests moments ni mai– es pot donar a la ciutadania de Catalunya.

I, per tant, el que diem és «que pagui tothom, però que aquells que més tenen paguin una miqueta més»; perquè tampoc ens confonguem és, en tot cas, una pujada d'impostos moderada: el 2 per cent per a les rendes superiors a 120.000 euros i un 4 per cent per a les rendes superiors a 175.000 euros, que afecta –com ha explicat molt bé el conseller Castells– aproximadament, vint mil contribuents, que és el 0,5 per cent dels declarants d'aquest impost, i que aportarà uns ingressos –s'estima que aportarà– uns ingressos addicionals de 75 milions d'euros d'entre el conjunt de 1.670 milions d'euros.

I, per tant, aquesta és la primera discussió que hem de tenir en aquest projecte de llei.

La segona discussió –que també crec que és rellevant– és que, per primera vegada a Catalunya, gràcies al magnífic acord de finançament que va negociar el conseller Castells en virtut del nostre Estatut –de l'Estatut del 2006– podem fer servir una capacitat normativa de la qual abans no disposàvem.

Fitxer 13

Hem decidit, aquí, a Catalunya, que creem dos nous trams en l'escala autonòmica de l'IRPF. I ara, com ha passat sovint al llarg de la història del nostre autogovern, altres comunitats autònomes ens estan seguint en la direcció que inaugurarem nosaltres – Andalusia i Astúries crec que ja han aprovat aquesta llei– i també, com ha dit el conseller Castells, probablement el Govern central també seguirà en la mateixa direcció. I jo crec que això, senyores diputades i senyors diputats, és rellevant; és rellevant i jo diria, encara, és més rellevant avui, en els temps polítics que estem vivint. I per això el que jo no entendria –i, de fet, no és que no ho entendria, és que directament no ho entenc– és com Convergència i Unió això no ho reconeix; jo els recordo que vostès van votar en contra del sistema de finançament que ens permet fer això. No, no, i no entendria i no entenc com, per vostès, voler decidir mai és decidir una cosa diferent de la que fa el Govern central. Jo això, sincerament, no ho entenc.

El que sí que avui hem pogut entendre una mica millor, senyor Teixidó –i jo li ho agraeixo–, és que Convergència i Unió, que mai aclareix res, avui –avui–, ens ha aclarit per què vota diferent als plans d'austeritat; finalment ens ho ha aclarit. I ho dic..., home, és important, no ens aclareixen mai res, vostès; avui han aclarit una cosa: voten diferent a Madrid que a Catalunya, primera, perquè els seus vots no llueixen tant –vull dir, un argument de pes–, i segona, perquè per vostès és molt i molt rellevant aquest 0,5 per cent de declarants de l'IRPF. I per això voten en contra del pla d'austeritat del Govern de Catalunya. Jo, sincerament, crec que la paraula «responsabilitat» no pot tenir significats radicalment tan diferents a Madrid que a Catalunya.

De totes maneres, i per tots aquests motius que jo els acabo d'expressar, que són motius, primerament, de justícia social, i en segon lloc, d'autonomia, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà «sí» en aquest projecte de llei que ens

presenta el Govern. I li asseguro que votarem «sí» per aquest motiu. Vostè, senyor Teixidó, ha pujat aquí a dir que aquest projecte de llei és el preu que paga el Partit dels Socialistes de Catalunya al seu acord de govern amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Miri, vostè aquí té asseguts l'exconsellera Mieras, el diputat Pérez, l'exconsellera Figueras, la diputada Capdevila, el diputat Martínez, diputada Estruch... Pregunti'ls-ho a ells; crec... Sempre voten convençudament, però, si haguéssim de fer un rànquing de convenciment, li asseguro jo que aquesta llei que avui ens presenta el Govern, que fa pagar més als que més tenen, per un sentit de justícia, és de les que ells votaran més convençuts en tota la legislatura.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, senyor secretari general, senyor Carnicer, bé, és per tots coneguda, doncs, la gravíssima situació de crisi econòmica actual; és per tots també conegut en aquesta cambra com és la prioritat de treball del Govern de la Generalitat totes les mesures que ja al llarg d'aquests darrers anys hem anat impulsant per intentar superar, ajudar a superar la sortida de la crisi econòmica, amb les competències pròpies de Catalunya, amb les competències que té una comunitat autònoma de règim comú. I amb aquestes competències estem afrontant mesures per sortir d'aquesta crisi; crisi que ha incidit molt directament i especialment, doncs, en les finances de la Generalitat.

En aquest context, doncs, cal un esforç. I cal un esforç per reduir el dèficit fiscal, el dèficit públic; esforç que es concreta a través de dues vies: la primera de les vies, la de la reducció de la despesa, i la segona de les vies, la de l'increment dels ingressos.

Per tant, ja hem tingut ocasió de debatre, bàsicament, en la convalidació del decret llei que hem vist, doncs, fa pocs plens, el paquet de mesures d'estalvi, el paquet de

mesures que el Govern ha impulsat per a la reducció de la despesa pública, per a la reducció de la despesa no prioritària, per a la reducció del pes del sector públic. Ara, doncs, ens queda abordar l'altra via d'actuació, la de l'increment dels ingressos.

També en el mateix decret llei es van concretar mesures per incrementar els ingressos, per augmentar els ingressos. Recordo –i ho ha fet el senyor Teixidó– l'augment dels tipus impositius de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, per posar-ne un exemple –ho ha recordat el senyor Teixidó. Recordem també que el que feia era equiparar, aquella reforma, equiparar el tipus impositiu a l'IVA –també un impost indirecte, li ho recordo–, i el que feia és equiparar el tipus impositiu per quan hi ha una transacció per una «vivenda», en aquest cas transmissions patrimonials, per una «vivenda» de segona mà.

Per tant, estem d'acord que són els impostos indirectes els que compleixen en menor mesura els principis de justícia tributària, i l'IVA n'és el gran exemple. Per tant, no entenem com vostès, doncs, en què prevalen els impostos directes com aquells que compleixen amb els principis de justícia tributària, no poden estar d'acord amb una mesura tan justa com és tenir en compte la capacitat econòmica, la capacitat contributiva dels contribuents.

Com hem dit, es va incrementar el tipus de transmissions patrimonials, però quedava pendent un compromís, quedava pendent un acord del Govern, i avui, doncs, ens disposem a fer efectiu aquest compromís i aquest acord. I és, com bé saben, l'increment del tipus marginal de la tarifa autonòmica de l'IRPF per a les rendes més altes, i així ho hem de dir amb tota claredat, no passa re, no s'espantin: per a les rendes més altes. I aquesta és la línia de treball que defensa Esquerra, aquí i a Madrid.

Com es concreta, aquesta reforma? Doncs, és una reforma de l'escala autonòmica que passa de quatre a sis trams. Per tal, doncs, de què? De guanyar progressivitat –primer aspecte. Hi ha un nou cinquè tram per a rendes superiors als 120.000 euros, i hi ha un nou sisè tram per a rendes superiors als 175.000 euros, amb uns tipus impositius del 23 i mig per cent i 25 i mig per cent, respectivament.

Doncs, què creiem nosaltres? Que l'esforç de la ciutadania davant aquest context de crisi econòmica competeix al conjunt de la ciutadania, a tota la ciutadania competeix fer aquest esforç per sortir de la crisi econòmica. I, per tant, és de justícia tributària que l'aportació a aquest esforç econòmic sigui major per a aquelles persones que tenen unes rendes majors i sigui menor per a aquelles persones que tenen unes rendes menors. I sembla molt senzill; jo crec que fins i tot el meu fill, que fa pàrvuls, entén que qui té menys paga menys, qui té més paga més. A mi em sembla bastant senzill d'entendre, i això és l'equitat i la justícia tributària. I nosaltres, Esquerra Republicana, creiem en l'equitat i en la justícia tributària, i tan simple com això; per tant, impulsem les mesures en la línia de l'equitat i de la justícia tributària, mesures que la fan efectiva.

I és que la fiscalitat és política, i vostè sap, doncs, que la política fiscal d'aquest Govern, la política fiscal de les esquerres en aquesta legislatura ha estat, per posar-n'hi exemples molt concrets, doncs, suprimir l'impost de successions per a les rendes mitjanes i, ara, incrementar els tipus impositius de l'IRPF per a les rendes més altes. És una opció, escolti, legítima. A vostè no li agrada. La seva opció és diametralment oposada: vol que les rendes altes a l'impost de successions no tributin i vol que les rendes mitjanes tributin igual que les rendes altes en l'IRPF. Escolti, és la seva opció. La nostra és aquesta, és així de clara, i això és la política fiscal, una política fiscal d'esquerres, contraposada a la política fiscal de dretes. És la nostra opció i és l'opció que té majoria en aquest Parlament. Per tant, doncs, la tirarem endavant i amb tot el convenciment.

Així, doncs, com a conclusió, dir-los que Esquerra Republicana compleix amb els compromisos, compleix amb els acords, compleix amb els compromisos aquí i a Madrid, compleix amb els compromisos ara i en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Seguidament és el torn de l'il·lustre senyor Josep Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable conseller, efectivament, ja se n'ha parlat i s'ha explicat per part del conseller, i després per part dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula: aquest és un projecte de llei que es presenta motivat per la greu crisi econòmica i el dèficit i l'endeutament que patim en l'economia catalana. El Govern de Catalunya ens proposa, a través d'aquest projecte de llei, incrementar un impost, l'IRPF; per tant, ens posa sobre la taula la recepta que ja coneixem, no?, incrementar impostos. Es repeteix, al nostre entendre, l'error, l'errada del Decret llei de mesures contra el dèficit i de mesures per l'austeritat, aprovat recentment i validat en aquesta cambra amb el nostre vot en contra, i, evidentment, doncs, com ja ens havien anunciat, forma part de tot un paquet; no en van tenir prou amb la retallada, que al nostre entendre era injusta, improvisada, insuficient i ineficaç, sinó que, a més a més, ens apugen ara també aquest petit tram, important, evidentment, però amb un escàs, escassíssim efecte recaptador, no?

Però, en qualsevol cas, jo vull fer un petit esment de correcció a una cosa que s'ha dit aquí que em sembla que no respon a la veritat, no? És a dir, aquesta mesura es podrà fer gràcies al fet que l'acord de finançament de l'any 2001 –Partit Popular governant a Espanya, Convergència i Unió governant a Catalunya– dona capacitat normativa al Govern de la Generalitat en aquest tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques. *(Veus de fons.)* Això, en tot cas, és un error que vostè...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, sisplau. Està parlant el senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

...ha comès, no és pas...

El president

Senyor Millo, senyor Millo, un segon –un segon.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president.

El president

Cadascú ha tingut el seu moment, i per tant ara és el senyor Millo qui té el seu torn. Vinga, endavant.

El Sr. Millo i Rocher

En tot cas, només pretenia fer una correcció: no és gràcies al nou acord de finançament inclòs en el nou Estatut, en la reforma, sinó que ve precisament de l'acord que en el seu moment el Partit Popular va fer amb el Govern de Convergència i Unió, que donava capacitat normativa al Govern de la Generalitat, cosa que es pot fer, en tot cas, ho recordo, per apujar els impostos o per abaixar-los, eh? Vostès aprofiten això ara –perquè fins ara no ho havien fet servir mai– per apujar-los; nosaltres, en tot cas, ho fariem per abaixar-los.

Portem ja dos anys amb pujades d'impostos: primer van ser els impostos especials sobre carburants, alcohol i tabac per quadrar el model de finançament, al juny del 2009; a primers d'any, la deducció dels quatre-cents euros que ens va venir des de l'Estat, que també és una pujada d'impostos de fet; després l'IVA, a partir de l'1 de juliol; recentment, també a Catalunya, l'impost de transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, l'impost de matriculació... Ara l'IRPF en el tram autonòmic, tot i ser el tram més elevat, però no deixa de ser un increment. Després vindrà –ja ens ho ha anunciat també el conseller– segurament l'IRPF estatal, quan presentin el pressupost de l'any que ve.

I tot això ha anat acompanyat de, com deia, la retallada dels sous dels empleats públics, la retallada de les pensions, la pujada sobre l'IPC dels preus dels serveis bàsics –aigua, gas, butà, peatges, transport públic, etcètera–, només el Partit Popular ha aconseguit salvar una nova pujada de l'electricitat, i tots aquests serveis han pujat dos cops enguany, un a l'inici de l'any i un altre al juliol, juntament amb la pujada de l'IVA. Per tant, estem dues vegades sotmesos a aquestes variacions.

I tot això per què?, ens preguntem. Doncs, perquè tenim una administració insostenible, que gasta més del que té; aquesta és la veritat, no? I perquè tenim un govern que sembla –sembla–, o semblaria, que té les mans foradades, no?, amb les

quantitats de diners que té i, en canvi, el destí que els dóna. No han sabut gestionar eficientment el diner públic.

Però és que vostès encara no han entès que per omplir la caixa la solució no és apujar els impostos, sinó abaixar-los, perquè treballin més persones i siguin més ciutadans els que paguin impostos i només així poder recaptar més. Moltes persones pagant poc és millor que poques persones pagant molt. La solució no és que l'Administració faci d'escrabutxaques dels ciutadans per mantenir les seves despeses, sovint excessives, sinó que els diners estiguin a les butxaques dels ciutadans per generar riquesa i crear ocupació.

I és que hi ha una regla d'or que vostès incompleixen sistemàticament: mentre hi hagi una sola possibilitat de retallar les despeses no productives ni essencials per als serveis socials necessaris, no cal apujar impostos, molt especialment en època de crisi, on és especialment perjudicial. Està el Govern de Catalunya segur que ja no es pot retallar cap despesa pública innecessària? No se li pot tancar l'aixeta al vicepresident Carod-Rovira, per exemple? No se li pot tancar l'aixeta al conseller Saura, amb tot el que gasta en relacions institucionals? No es poden retallar més les despeses no prioritàries, el malbaratament en publicitat, propaganda, protocol, viatges, estudis, assessors, etcètera? El nombre d'empreses públiques, entitats, agències, consorcis i altres, pous sense fons, diversos i variats, que vostès mantenen encara, malgrat que han anunciat retallar-los, no es poden retallar? No es pot reduir la dimensió elefantíaca de la Generalitat de Catalunya, i passar de quinze a onze conselleries per exemple, i estalviar així 1.500 milions d'euros, tal com el Partit Popular català els va proposar en un sol any.

Fitxer 14

En definitiva el que vull dir és que no es tracta d'apujar els impostos «als rics», que diuen vostès, es tracta d'abaixar els impostos de les rendes mitjanes i baixes, que també és de justícia això. No vinguin ara amb el discurs fàcil i demagògic que paguin més els que més tenen perquè això és el que ha passat sempre, el nostre sistema impositiu fa que paguin més els que més tenen. Vostès saben que si volen apujar els impostos als més rics hi ha altres camins, no pas el de l'impost de la renda. I, si

poden, en tot cas, expliquin per què van estar d'acord amb l'eliminació de l'impost de patrimoni, no deu afectar pas els que no són tan rics. Siguin valents i plantegin si volen un autèntic debat sobre la justícia fiscal i la progressivitat dels impostos, comencin per abaixar l'IPRF a les rendes més baixes, parlem dels rics de veritat, parlem del frau fiscal, parlem del que vulguin, però no ens vinguin amb una comèdia que no s'ajusta a la realitat.

Un exemple ben clar el tenim amb el que va passar, per exemple, amb el Govern Zapatero amb relació a l'IVA, per què apujar l'IVA? Les esquerres saben que la pujada de l'IVA amb això el que ha fet és perjudicar sobretot els pensionistes que cobren cinc-cents euros al mes, i també els «mileuristes», que ja tenen dificultats per arribar a final de mes; gran política social, efectivament. Vostès saben perfectament que són precisament les rendes més altes les que si tenen empresa es dedueixen una bona part de l'IVA, per tant no és per aquí la línia. Apujar l'IVA és castigar les rendes modestes i això vostès ho saben molt bé, ho saben perfectament. Per tant, diguem les coses pel seu nom i hi sortirem tots guanyant.

Llavors ens preguntem: què és el que pretenen fer exactament apujant l'IRPF als trams més elevats? Quin efecte volen provocar? L'increment de la recaptació ha quedat clar que no serà important per reduir el dèficit, parlem de 75 milions d'euros a dos anys vista, serà irrellevant, efectivament comparteixo l'opinió que és una operació d'imatge, picada d'ullet que fan cap a l'esquerra de l'hemicicle. Per contra, quin és el perjudici que causa? A qui afecta aquesta mesura realment? Afecta majoritàriament professionals qualificats, alts directius d'empreses catalanes, directius de multinacionals implantades a Catalunya. En definitiva, treballadors assalariats altament qualificats. Es tracta del capital humà de les nostres empreses en els nivells més alts de qualificació, és això el que vol el Govern de Catalunya –pregunto–, castigar fiscalment el nostre millor capital humà, els més qualificats? Es vol penalitzar l'esforç de la qualificació del factor humà a Catalunya? Descapitalitzar les empreses catalanes en el factor humà, tan necessari per a la productivitat de la nostra economia? Fomentar la deslocalització del factor humà més ben format a casa nostra? Dificultar la implantació de noves multinacionals a Catalunya per evitar castigar els seus directius? Si és això el que volen fer, cosa que em sorprendria, però

en tot cas és l'efecte que pot provocar, llavors ho han de dir clar, perquè tothom entengui el que està passant i per què.

Fent una ullada ràpida al que passa a la resta d'Espanya, què és el que estan fent la resta de comunitats autònomes, veiem clarament que hi han dos models, ja s'ha anunciat també aquí, no? Un model encapçalat o liderat per Extremadura, Andalusia i Catalunya –tenim el privilegi de formar part d'aquest bloc liderat per aquestes comunitats autònomes–, que comparteixen aquesta idea que el que cal fer és apujar els impostos, fonamentalment governs socialistes. I un altre bloc de comunitats autònomes liderades per Madrid, València i Galícia, on hi ha també la Rioja, Múrcia i altres, que opten més aviat per un model diferent, és a dir, retallar la despesa pública i abaixar els impostos per compensar-ho. Queda clar quines són les economies amb millors indicadors i quines les que van pitjor en aquests moments. M'estalvio els comentaris perquè tots vostès m'estan entenent perfectament.

Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, apostem pel model de creixement eliminant despesa supèrflua i moderant els impostos per reduir progressivament el dèficit públic i l'endeutament. Això és el que nosaltres volem per a Catalunya. Aquesta és la política econòmica fiscal que permet dinamitzar l'economia i la que garanteix la creació de riquesa, la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur. I només d'aquesta manera entenem nosaltres que podem aconseguir incrementar la base del nombre de persones que paguen impostos, que aquesta és la via per incrementar la recaptació, incrementar la base, eixamplar la base de persones que treballen i que, per tant, que paguen impostos, això permet l'increment de la recaptació, no el contrari, només així es pot sortir de la crisi. El contrari, és a dir, recolzar el que el Govern tripartit ens planteja avui en aquesta cambra amb aquest projecte de llei de pujada de l'IRPF en aquests moments de crisi seria un autèntic disbarat perquè va precisament en la direcció contrària.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que el nostre grup parlamentari, el del Partit Popular català, no donarà suport a aquest projecte de llei tan desencertat en aquests moments.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, senyor Martí Carnicer, una prèvia, jo sí que faré ideologia, però de la mateixa manera que n'han fet tots els que han intervingut avui aquí. Intentar bastir de suposada neutralitat les intervencions que hem sentit realment sí que trobo que és una mostra de cinisme o de suposada neutralitat bastir els dogmes econòmics, com si algú tingués monopoli del que ha de ser l'economia.

Doncs bé, des del nostre grup parlamentari avui estem especialment satisfets de defensar aquest projecte de llei. Fa molt de temps que des d'Iniciativa Esquerra Unida defensem els despropòsits que suposen per a l'estat del benestar aquesta competició dels últims anys per eliminar i reduir impostos. Fa molt de temps que en solitari defensem la incoherència que suposa defensar d'una banda els serveis socials, l'existència d'uns serveis públics de qualitat que siguin vertebradors de la cohesió social al nostre país i, d'altra banda, anar dinamitant, amb política fiscal, la capacitat d'intervenció.

Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida estem..., ens hem sentit molt sols en el Congrés i també a vegades en aquest Parlament, és veritat, però a poc a poc els fets són tossuts i ens acaben donant la raó i així ha estat. Que estem aquí perquè hi ha una necessitat imminent de reduir el dèficit públic i, si no, hauríem tingut complicat plantejar aquesta mesura? És cert, segur. Però també és cert que fa temps que naveguem contra corrent i ara el vent, en aquest cas, en aquest tram del riu, doncs, ens bufa a favor.

El sotrac econòmic, la crisi profunda del model ha significat també la necessitat de replantejar els dogmes i sobretot ha posat de relleu les conseqüències de les imprudències i dels despropòsits en política econòmica.

Avui el senyor Teixidó deia: «Es poden apujar, es poden abaixar.» En l'última intervenció, en la del decret, deia: «Mai –mai– apujarem els impostos.» Està en el *Diari de Sessions*, nosaltres no. Ara ho tornava a dir el senyor Millo, alguns no es replantegen els seus dogmes. En altres camps aquests dogmes no s'han canviat, és veritat, fins i tot s'estan enquistant i aprofundint, en el camp de la reforma laboral, la «bancarització» de les caixes i allà estaran vostès, al Congrés, per donar-los suport.

I això està passant ara a Espanya, quan no hi ha valentia política s'assumeixen com a bones o –el que és més greu– com a neutres les receptes devastadores del Fons Monetari Internacional. El Fons Monetari va venir aquí amb quatre receptes: retallada del dèficit, reforma de les caixes, reforma laboral i reforma del sistema de pensions, i s'estan aplicant de manera escrupolosa.

Doncs des del nostre grup parlamentari hem batallat per fer les coses diferents, i aquí, a Catalunya, en part ens n'hem sortit. Per a nosaltres l'economia ha d'estar al servei del benestar de la gent i de la majoria, i aquest és el repte de les administracions, des del nostre punt de vista. Per això proposem alternatives sense assumir els postulats que ens són donats, sí que volem plantar cara a aquesta onada de discurs únic que recorre Europa i sedueix els governs perquè està posant en risc i els drets que han costat tant d'aconseguir. Per això davant d'aquesta onada, des d'Iniciativa - Esquerra Unida estem molt satisfets de poder haver capgirat aquesta tendència, liderar, ser capdavanters.

Vostès, els de la bancada de la dreta, van qualificar la proposta d'apujar l'IRPF del tram autonòmic a les rendes més altes de dues formes contradictòries. Primer van dir que era una teràpia psicològica del tripartit, venien a dir que era com una forma d'expiar les nostres culpes, que era una nimietat, un no-res, això d'una banda. Però de l'altra, no podien evitar estar molt contrariats i per això van votar diferent del Congrés aquí, va ser el que va ser significatiu per canviar el seu vot, i amb gran tremendisme ho van fer. No poden tolerar que augmenti la pressió fiscal, de cap de les maneres, ni quan es necessiten més diners per fer front a les necessitats, quan és raonable i convenient que els sacrificis vinguin d'aquells que poden fer-los.

Les raons que vostès tenen per sortir amb aquesta agressivitat són precisament les que fan que el nostre grup n'estiguem especialment satisfets. N'estem satisfets per dos motius, d'una banda perquè el que avui fem és un doble pas, per a vostès, que es revelen contra el contingut i també pel que representa, avui tindrem més instruments per reduir el dèficit. Pot ser més o menys 75 milions? Segurament, segons qui ho miri, segons com s'ho miri, 75 milions d'euros són Déu n'hi do per afrontar les necessitats de despesa creixent i la dificultat també de tresoreria que té la Generalitat. Que podien ser més? Sí. Que ens hauria agradat anar més enllà? També. Evidentment no farem tampoc tremendisme i direm que és la solució a tot, sabem el que és i no més, no exagerarem el seu resultat, però crec que aquí també hi ha intervencions que depenen de la incomoditat, això de posar aigua al vi a les propostes depèn de la sinceritat amb la que es defensen.

Però avui també avancem perquè plantem cara, el canvi de les regles del joc a l'economia s'ha de fer a nivell internacional, a nivell europeu, amb una política fiscal i econòmica comuna, però també a l'Estat i sobretot també a Catalunya. Cadascú ha de fer els deures i crec que avui el que també fem és plantar cara a aquesta dinàmica. Però també estem satisfets perquè des d'aquí impulsem canvis, com deia el conseller, i liderem a la resta de l'Estat. Per a una formació d'esquerres com la nostra creiem que és un salt endavant. Hem debatut molt de política fiscal en aquesta legislatura, però per a nosaltres aquest és un element central i ho fem des de la coherència de dir el mateix aquí al Parlament i al Congrés.

Pensin que des del 1995 la reducció dels impostos de les rendes altes s'ha reduït en tretze punts, no veiem cap diferència entre la dinàmica del PSOE actualment i la del Partit Popular en política fiscal. Ahir precisament debatíem això en una taula de debat a la Universitat Progressista d'Estiu, amb el doctor Vicenç Navarro. El que hem aconseguit en aquesta època de creixement econòmic és que hagin augmentat les desigualtats, que tinguem una despesa social que només representa el 73 per cent de la mitjana de la Unió Europea, fruit de no exercir precisament una pressió fiscal.

Però durant aquest temps nosaltres no hem avalat aquestes rebaixes als que més tenen, i alguns encara continuen exigint aquestes rebaixes, el senyor Millor ho deia:

«Nosaltres continuarem demanant les rebaixes d'impostos.» Però és que no ho deia la Universitat Progressista d'Estiu, ho deia també la Comissió Europea. La Comissió Europea va dir que gran part del risc fiscal que té actualment l'Estat espanyol és fruit dels despropòsits de les polítiques fiscals des de l'any 95, perquè davant de la bombolla especulativa i aquests ingressos que venien del mercat immobiliari, alguns van creure que aquesta política fiscal era sostenible i que els ingressos estructurals es podien suprimir. Doncs el resultat és que els salaris han perdut pes, també ha perdut capacitat d'intervenció el sector públic perquè té menys ingressos per intervenir i alguns sí que s'han fet d'or durant aquest temps. Per tant, el que creiem és que toca des de Catalunya posar les mesures per canviar aquesta dinàmica. Hi ha un canvi material, sí, aquests 75 milions, i una reforma que està aquí, però també és un canvi de tendència. I sí, aquí sí que tenim la força per fer-ho.

Vostès, els senyors de Convergència i Unió, volen erigir-se com els gestors i un govern seriós davant la crisi econòmica i de moment coneixem tres banderes per a les eleccions. En primer lloc, suprimir l'impost de successions que ara només paguen les grans herències, el 6 per cent dels contribuents. El segon lloc, vist el debat d'avui, suposo que la segona bandera serà tornar a rebaixar l'IRPF a les rendes més altes, esmenar la plana del que estem fent avui. I, en tercer lloc, tenir un concret econòmic, que suposo que serà per no exercir-lo, per tal de complir la seva dinàmica de no utilitzar el poder tributari i anar-lo eliminant. Crec que són tres propostes d'una solidesa que crec que la gent que precisament necessita serveis i té dificultats per arribar a final de mes ho tindran molt difícil per sortir-se'n.

Per acabar, vull referir-me a la intervenció del senyor Teixidó el dia de la convalidació del decret. Una de les maneres que va trobar per defensar el seu argument va ser dir que estàvem enganyat i mentint l'opinió pública, que només era un circ, i que amb l'Estatut no en teníem prou. Doncs, miri, aquesta llei entrarà en vigor l'1 de gener, vostè deia que només ho fèiem de cara a l'aparador i que segurament no tiraria endavant, vostè ha assumit que sí, que com a mínim ha arribat, ho ha començat dient avui. Però és que el que deia textualment era: «Cal que estiguem sota el paraigua de la Llei de cessió de tributs, cert, llei que no està aprovada, llei que no s'aprovarà fins a la tardor quan vostès ja no hi siguin.» Doncs, miri, dues coses: la Llei de cessió de

tributs ja està aprovada, i entrarà en vigor en breu i, una segona cosa, vostè no és qui decideix qui està en aquest Parlament o no, a la tardor estarem en aquest Parlament, a la tardor o a inicis d'hivern si aquest Parlament, doncs, està dissolt, però en aquest Parlament hi serem, hi serà la ciutadania que triï amb quina força hi serem.

Senyors diputats, senyores diputades, gràcies i nosaltres donarem suport a aquest projecte de llei.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

Fitxer 15

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*..., ilustres diputados y diputadas, lo ha puesto de manifiesto el *conseller* en su exposición: el considerable aumento del déficit público proviene tanto de la laminación de los ingresos como –y aquí ha hecho menos hincapié– del incremento de los gastos, a veces gastos absolutamente desproporcionados e innecesarios, como después tendremos ocasión de ver.

¿Consecuencias para evitar el déficit público? Primera, reduzcamos los gastos; segunda, incrementemos los ingresos; es decir, es de cajón. Hoy nos aportan una de esas recetas, la del incremento de los gastos. Quiero partir de la base de que este diputado defiende con vehemencia el principio de progresividad fiscal y así lo ha puesto de manifiesto a lo largo de esta legislatura. Y quiero poner de manifiesto también el contexto en que se produce la presentación de la reforma de la escala del IRPF que aquí se viene a presentar.

Hablemos del mes de mayo. En el mes de mayo el presidente Zapatero anunció su propósito de hacer pagar más a los que más tienen. ¿Se acuerdan de aquello...? Se hizo en un contexto claro, como el que ha reflejado aquí el *conseller* Castells, una situación incómoda para él en cuanto que, para evitar el déficit público, había adoptado unas medidas ciertamente impopulares, como son la disminución de las retribuciones del personal al servicio de las administraciones públicas y la congelación

de las pensiones. Y fue una vía de escape para tratar de evitar el golpe inmediato. Dijo «los que más tienen», no «los que más ganan». Yo creo que este es un aspecto importante a la hora de valorar la trascendencia de lo que vino a decir.

Tomadas aquellas palabras este diputado entendió que iba a rectificar y por fin iba a volver otra vez a recuperar el impuesto del patrimonio. Porque si hablamos de los que más tienen evidentemente se tendría que referir al impuesto del patrimonio. Pensó también que iba a hacer posible que todos los contribuyentes, aquellos que hacen opacos sus ingresos mediante empresas interpuestas, pues, lograrán..., y se establecieran las reformas inmediatas para que realmente tuvieran dificultades a la hora de eludir sus obligaciones fiscales. Pensó también que iba a reformar la Ley general tributaria e incorporar buena parte de los instrumentos que desaparecieron con la última reforma y que son precisos para combatir el fraude y obstaculizar la elusión fiscal. Y pensó también que iba a subir los impuestos a las rentas altas para hacer que el IRPF recobre su unidad y que las rentas de capital retornen a la base general perdiendo la situación de privilegio de la que ahora gozan con respecto a las rentas de trabajo. Esas eran una serie de mediadas adecuadas, idóneas para hacer pagar más a los que más tienen y valorar realmente por qué en España existe una situación preocupante, de forma que el censo de «ricos», entre comillas, de los que dispone Hacienda no tiene nada que ver con el que maneja la banca de inversión, y como hemos tenido ocasión de comprobar últimamente a raíz de cierta información que Francia nos ha facilitado respecto a ciertos depósitos en Suiza.

Pues bien, nada de eso se ha hecho en los últimos tiempos, sino que se ha optado por otra vía, por confundir –por confundir– a los que más tienen con los que más ganan. Creo que ese es un aspecto nuclear, tangencial del error que se produce a mi juicio con esta medida. Que no quiere decir que no sea necesaria, y el *conseller* lo ha cifrado, en la medida en que es realmente escasa la aportación. Pero si realmente se quiere incidir en la recaudación esas son las medidas a adoptar y no las que hoy aquí se plantean de forma pionera.

Está claro que la reforma ha sido improvisada. El *conseller* hoy yo creo que ha improvisado también el contexto. Ha dicho: «Bueno, unas medidas que se componían

de tres patas: una primera, el decreto ley; una segunda, el acuerdo de gobierno, y, una tercera, este proyecto de ley que traemos hoy aquí.» Pues yo creo que este proyecto de ley es claramente improvisado y fruto de otras presiones, pero desde luego no de una razonable medida de contribución a la reducción del déficit mediante el incremento de los ingresos. La prueba de que es improvisado es que el 27 de mayo del 2010 –no hace mucho tiempo, eh?, finales de mayo de este año– se aprobó la disposición adicional tercera del impuesto sobre sucesiones y donaciones. ¿Y saben lo que se aprobó en aquella disposición adicional tercera? Pues, precisamente, la escala autonómica del impuesto sobre la renta de las personas físicas que hoy se modifica. Es decir, el impuesto, la escala que aprobamos hace poco más de un mes se modifica al mes siguiente.

Desde luego, muy sesuda y muy sensata no ha sido la reforma, y está claro que tiene un componente claramente improvisado y electoralista. Yo creo que es electoralista, y permítanme que diga que también es populista y permítanme que diga que es, incluso, populachera. Porque, dada la cantidad y la cuantía de los ingresos, desde luego para este viaje no se necesitaban alforjas. Puesto que realmente existen medidas mucho más eficaces para hacer posible el incremento de las rentas. Porque el hecho de que suba el IRPF en estos tramos a las rentas más altas no significará necesariamente que vayan a pagar más a Hacienda en términos relativos. Básicamente por dos motivos: uno, por el mejor tratamiento de las rentas de capital, al que ya me he referido con anterioridad, y un segundo apartado, por el juego de deducciones de la cuota, que en el caso de los planes de pensiones beneficia sobretodo, precisamente, a las rentas más altas. Es decir, estamos ante una situación claramente de debate electoral o populachero.

Por ello no daré apoyo, y no porque no crea en la bondad o no de la medida, que realmente me parece con poca transcendencia, pero sí por la confusión que genera la misma. En primer lugar, porque aquí se plantea como pionero –y ahora se dice que será a nivel del Estado que probablemente se adoptará esta medida–, pero estamos hablando de un concepto que se ha de definir: ¿qué es «rico» en España?

Para Cataluña ser rico es tener más de 120.000 euros de renta y ser muy rico es tener más de 175.000 euros; para Extremadura son 60.000 euros; para Asturias son 100.000; en Baleares se incrementará un punto de aquellas rentas superiores a 100.000 euros. Aquí lo hacemos de dos a cuatro puntos. En definitiva, volvemos otra vez a estar en una situación de disparate fiscal, permítanme que se lo diga, en la medida en que este diputado ha venido defendiendo un principio de armonización también en el concepto de «rico» en toda España, porque no se acaba de entender que en unas comunidades se sea más rico que en otras en función del territorio, y precisamente para evitar... –aun cuando es cierto que en materia de renta es mucho más difícil la elusión de patrimonios–, para evitar la competencia fiscal a la baja.

Pero había una pata a que se refería el *conseller* en su exposición con menos ímpetu, que es la reducción de los gastos. Ha hecho referencia a la congelación de las pensiones, que corresponde al Gobierno central, pero también ha hecho referencia a la reducción fundamentalmente de las retribuciones del personal público. Pero insisto en este capítulo de gastos puesto que se ha hecho referencia, también... –el diputado señor Millo–, en la medida en que no es creíble, desde el punto de vista de la justicia social a la que aquí se ha estado haciendo hincapié, que precisamente se esté aquí haciendo pagar más a nuestros más ricos cuando el Gobierno de la Generalitat en estos momentos está pagando el colegio privado a los franceses en el sur de Francia; está pagando la edición de revistas y edificios..., es decir, los préstamos hipotecarios de edificios, a editores muy ricos de la Comunidad Valenciana; está pagando alquileres exorbitantes en el centro de Nueva York para dar apariencia de Estado, o está otorgando millones de euros en subvenciones a plataformas que son destinados a pagos que tienen toda la apariencia de sobornos a miembros de federaciones deportivas extranjeras cuyo nombre cuesta pronunciar y recordar y que en Cataluña son absolutamente minoritarias. Pues bien, si hablamos de justicia social, nuestros ricos están pagando eso en otros territorios y en otras zonas, que evidentemente no tiene razón de ser que nosotros estemos contribuyendo al beneficio de un estado tan rico como Francia o al beneficio de federaciones deportivas de allende los mares.

¿Subir impuestos a las rentas más altas? Sí, mediante las medidas adecuadas para luchar contra el fraude fiscal, mediante las medidas adecuadas para reformar el

impuesto de patrimonio y hacerlo posible otra vez. Pero, ¿contrapartidas de justicia social? Desde luego el destino tiene que ser evidentemente la sanidad, la formación y aspectos nucleares y no..., en qué se está gastando en estos momentos el Gobierno catalán. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Estamos de acuerdo en que estos 75 millones de euros, que veremos si realmente se materializan en el año 2012, desde luego no van a contribuir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

... –acabo ya, señor presidente–, no van a contribuir en modo alguno para reducir el déficit público en el año 2011, el compromiso que asumió con esos 3.000 millones famosos el *conseller* Castells.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votarem, doncs, aquest Projecte de Llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques conjuntament amb l'esmena tècnica.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques ha estat aprovat per 67 vots a favor, 60 vots en contra i 3 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts.